

Rolnummers 5220 en 5221
Arrest nr. 114/2012 van 4 oktober 2012

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, gesteld door het Arbeidshof te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

a. Bij arrest van 3 oktober 2011 in zake de Belgische Staat, FOD Sociale Zekerheid, tegen Fitnete Muca, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 7 oktober 2011, heeft het Arbeidshof te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 14 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en met artikel 1 van het Eerste Protocol bij dat Verdrag,

doordat het de buitenlandse persoon met een handicap die tot onbeperkt verblijf in België is gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen valt die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten, enkel vanwege diens nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap,

terwijl, enerzijds, om reden van zijn administratief statuut die persoon op regelmatige wijze in België is gevestigd voor een significante en onbeperkte duur en, anderzijds, zijn behoeften inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar zijn met die van de begunstigde personen ?

2. Schendt artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap artikel 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en met artikel 28 van het Verdrag van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap,

doordat het de buitenlandse persoon met een handicap die tot onbeperkt verblijf in België is gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen valt die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten, enkel vanwege diens nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap,

terwijl, enerzijds, om reden van zijn administratief statuut die persoon op regelmatige wijze in België is gevestigd voor een significante en onbeperkte duur en, anderzijds, zijn behoeften inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar zijn met die van de begunstigde personen ?

3. Schendt artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap de in de eerste twee vragen bedoelde bepalingen,

doordat het de buitenlandse persoon met een handicap die tot onbeperkt verblijf is gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen valt die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten, die sinds verscheidene jaren in België leeft en die zich om medische redenen in de absolute onmogelijkheid bevindt om België te verlaten, enkel vanwege diens nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap,

terwijl, enerzijds, die persoon banden met België heeft en zijn terugkeer naar zijn land van oorsprong een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden en, anderzijds, zijn behoeften

inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar zijn met die van de begunstigde personen ? ».

b. Bij arrest van 3 oktober 2011 in zake de Belgische Staat, FOD Sociale Zekerheid, tegen Xhévaire Canodemaj, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 7 oktober 2011, heeft het Arbeidshof te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap de artikelen 10, 11, 191 en 16 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of in samenhang met elkaar en/of met artikel 14 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en met artikel 1 van het Eerste Protocol bij dat Verdrag,

doordat het de buitenlandse personen met een handicap die tot onbeperkt verblijf in België zijn gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen vallen die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten, enkel vanwege hun nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap,

terwijl, enerzijds, om reden van hun administratief statuut die personen op regelmatige wijze in België zijn gevestigd voor een significante en onbeperkte duur en, anderzijds, hun behoeften inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar zijn met die van de begunstigde personen ?

2. Schendt artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap de artikelen 10, 11, 191 en 23 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of in samenhang met elkaar en/of met artikel 28 van het Verdrag van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap,

doordat het de buitenlandse personen met een handicap die tot onbeperkt verblijf in België zijn gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen vallen die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten, enkel vanwege hun nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap,

terwijl, enerzijds, om reden van hun administratief statuut die personen op regelmatige wijze in België zijn gevestigd voor een significante en onbeperkte duur en, anderzijds, hun behoeften inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar zijn met die van de begunstigde personen ?

3. Schendt artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap de in de eerste twee vragen bedoelde bepalingen,

doordat het de buitenlandse personen met een handicap die tot onbeperkt verblijf zijn gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen vallen die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten, die sinds verscheidene jaren in België leven, die een van de landstalen spreken en die zich om medische redenen in de absolute onmogelijkheid bevinden om België te verlaten, enkel vanwege hun nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap,

terwijl, enerzijds, die personen sterke en duurzame banden met België hebben en hun terugkeer naar hun land van oorsprong een reëel risico voor hun leven of hun fysieke

integriteit of een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden en, anderzijds, hun behoeften inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar zijn met die van de begunstigde personen ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 5220 en 5221 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- Fitnete Muca, wonende te 1070 Brussel, Raadsplein 5, in de zaak nr. 5220;
- Xhévair Canodemaj, wonende te 1000 Brussel, Alphonse Wautersstraat 7, in de zaak nr. 5221;
- de Ministerraad.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 18 september 2012 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. V. Dodion, advocaat bij de balie te Brussel, voor Fitnete Muca, in de zaak nr. 5220, en voor Xhévair Canodemaj, in de zaak nr. 5221;
 - . Mr. M. Bédoret, advocaat bij de balie te Namen, *loco* Mr. J.-J. Masquelin, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtsplegingen in de bodemgeschillen*

De geïntimeerde voor de verwijzende rechter in de zaak nr. 5220 is geboren op 19 oktober 1959, leeft samen als paar en heeft een zoon geboren in 1989. Alle drie zijn zij van Albanese afkomst. Zij is in België aangekomen in juni 2004. Zij verkrijgt in 2007 wegens haar medische toestand een tijdelijke verblijfsvergunning voor een termijn van één jaar die verlengbaar is.

Op 27 augustus 2008 erkent de Belgische Staat met een algemeen attest dat zij een verminderde zelfredzaamheid alsook een blijvende invaliditeit heeft.

Op 19 november 2008 wordt haar regularisatieaanvraag aanvaard en wordt zij wegens haar gezondheidstoestand tot onbeperkt verblijf gemachtigd.

Met toepassing van artikel 4, § 1, van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap weigert de FOD Sociale Zekerheid haar de toekenning van een inkomensvervangende tegemoetkoming en de toekenning van een integratietegemoetkoming van categorie 4 om de reden dat zij van Albanese nationaliteit is.

Bij vonnis van 30 september 2010 geeft de Arbeidsrechtbank te Brussel haar vanaf 1 december 2008 recht op de gevraagde tegemoetkomingen.

Op 3 november 2010 vordert de Belgische Staat bij de verwijzende rechter de vernietiging van dat vonnis.

De geïntimeerde in de zaak nr. 5221 is geboren op 7 december 1952 en is van Albanese nationaliteit. Zij komt in 2000 in België aan. De aanvraag om het vluchtelingenstatuut te genieten alsook de regularisatieaanvraag die zij indient, worden geweigerd. Zij krijgt dan een bevel om het grondgebied te verlaten. Wegens haar illegaal verblijf wordt haar geen maatschappelijke dienstverlening toegekend.

Naar aanleiding van een gerechtelijk deskundigenonderzoek in het kader van een geschil met betrekking tot de maatschappelijke dienstverlening, kent de Arbeidsrechtbank te Brussel haar alsook haar gezin vanaf februari 2006 een maatschappelijke dienstverlening toe die gelijkwaardig is aan het leefloon tegen het gezinstarief.

Tijdens het gerechtelijk deskundigenonderzoek wordt vastgesteld dat de geïntimeerde voor de verwijzende rechter zich op medisch vlak in de absolute onmogelijkheid bevindt om het Belgische grondgebied te verlaten.

Op 27 februari 2007 krijgt de geïntimeerde voor de verwijzende rechter een tijdelijke verblijfsmachtiging voor de duur van één jaar. Op 9 juni 2008 wordt haar regularisatieaanvraag aanvaard en krijgt zij wegens haar gezondheidstoestand een onbeperkte verblijfsmachtiging. Zij dient dan een aanvraag in voor tegemoetkomingen aan personen met een handicap. Dat wordt haar geweigerd bij beslissing van 9 september 2007 om de reden dat zij van Albanese nationaliteit is.

Op 9 januari 2008 reikt de Belgische Staat haar een algemeen attest waarbij vanaf 1 september 2007 een verlies van verdienvermogen van meer dan 66 pct. alsook een vermindering van zelfredzaamheid met 6 punten wordt erkend. Op 21 maart 2008 betwist de geïntimeerde voor de verwijzende rechter het attest voor de Arbeidsrechtbank te Brussel. Die Rechtbank wijst een deskundige aan en beslist bij vonnis van 30 september 2010 de conclusies van het deskundigenverslag te bekrachtigen en de geïntimeerde voor de verwijzende rechter de toekenning van een inkomensvervangende tegemoetkoming alsook van een integratietegemoetkoming te weigeren voor de periode van 1 juni 2007 tot 30 juni 2008 om de reden dat zij gedurende die periode slechts het voordeel van een verblijfsmachtiging van beperkte duur genoot. De Rechtbank kent daarentegen vanaf 1 juli 2008 het voordeel van een tegemoetkoming toe om de reden dat zij vanaf die datum deed blijken van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en dat artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zich ertegen verzet dat haar het recht op tegemoetkomingen aan personen met een handicap alleen op basis van haar nationaliteit of van haar verblijfssituatie in België wordt geweigerd.

De Belgische Staat vordert op datum van 3 november 2010 de vernietiging van het vonnis.

In het kader van die twee geschillen beslist de verwijzende rechter zich tot het Hof te wenden.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. Na de stand te hebben uiteengezet van de bestaande wetgeving waarvan de bestaanbaarheid met de Grondwet door de verwijzende rechter in het geding wordt gebracht, stelt de Ministerraad in zijn memorie vast dat niet wordt betwist dat de geïntimeerden voor de verwijzende rechter tot geen enkele van de categorieën van de wet behoren die hun de mogelijkheid zou bieden tegemoetkomingen aan personen met een handicap te worden toegekend met toepassing van de genoemde wetgeving.

A.1.2. De Ministerraad merkt op dat het koninklijk besluit van 9 februari 2009 dat het koninklijk besluit van 17 juli 2006 tot uitvoering van artikel 4, § 2, van de in het geding zijnde wet van 27 februari 1987 heeft gewijzigd, is aangenomen naar aanleiding van een arrest van het Hof gewezen op 12 december 2007.

Volgens de Ministerraad zou de eerste rechter die zich heeft uitgesproken in de geschillen die aan de verwijzende rechter zijn voorgelegd, ten onrechte uit het arrest van het Hof hebben afgeleid dat de toekenning van tegemoetkomingen aan personen met een handicap afhing van de duur van de verblijfstitel. De toekenning van de tegemoetkomingen zou, volgens de Ministerraad, immers alleen afhangen van de kwaliteit van de band die de aanvrager van tegemoetkomingen met België verbindt. Indien die band precair is, zouden er echter zeer sterke overwegingen bestaan die het mogelijk maken te verantwoorden dat de tegemoetkomingen niet worden toegekend.

De situatie van de vreemdeling zou precair zijn wanneer hij slechts een verblijfsmachtiging heeft gekregen, zelfs voor onbepaalde duur, maar niet gemachtigd is zich te vestigen. Het zou terecht zijn dat het Hof in zijn arrest heeft beslist dat alleen die laatste categorie van vreemdelingen het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap kan genieten.

A.1.3. De Ministerraad merkt voorts op dat in het arrest van het Hof een analyse werd gemaakt van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en meer in het bijzonder van zijn arrest *Koua Poirrez* t. Frankrijk van 30 september 2003.

In tegenstelling met wat sommigen betogen, zou het Hof daarin niet de invoering hebben uitgesloten van een andere regeling die gegrond is op de nationaliteit, waarbij het tot de conclusie komt dat een onderscheid kan bestaan voor zover dat op zeer sterke overwegingen berust.

In die context is het dat het Hof zijn arrest van 12 december 2007 zou hebben uitgesproken, waarbij het die notie van zeer sterke overwegingen heeft geconcretiseerd om een verschil in behandeling mogelijk te maken tussen de vreemdeling die ertoe gemachtigd is zich te vestigen en de vreemdeling met een verblijfsmachtiging.

A.1.4. De Ministerraad analyseert vervolgens het cassatiearrest van 8 december 2008 waaraan de verwijzende rechter heeft gerefereerd. Uit dat arrest zou blijken dat het Hof van Cassatie een arrest van het Arbeidshof te Brussel heeft verbroken, niet omdat het bepalingen van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou hebben geschonden, maar omdat het niet de zeer sterke overwegingen zou hebben beoogd die het verschil in regeling zouden hebben kunnen verantwoorden. Volgens de Ministerraad zou het Hof van Cassatie ertoe gehouden zijn zich te voegen naar de arresten van het Hof, dat beslist heeft dat de vreemdeling die ertoe gemachtigd is in België te verblijven voor een verblijf van meer dan drie maanden, dat wil zeggen voor onbepaalde duur, en die bijgevolg in het vreemdelingenregister is ingeschreven, geen voldoende band met België heeft om het voordeel van de tegemoetkomingen waarin is voorzien bij de wet van 27 februari 1987 te kunnen genieten. Dat element zou een zeer sterke overweging vormen die verantwoordt dat een verschil in behandeling kan worden ingesteld tussen die vreemdeling en de vreemdeling die ertoe gemachtigd is zich in België te vestigen en die bijgevolg in het bevolkingsregister is ingeschreven.

A.1.5. Ten aanzien van het Verdrag van New York van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap, waarnaar de eerste rechtbank heeft verwezen die uitspraak heeft gedaan in de zaken die aan de verwijzende rechter zijn voorgelegd, wordt betoogd dat het niet gaat om een *self-executing* Verdrag, maar alleen om een intentieverklaring. De verwijzing naar dat Verdrag zou dus irrelevant zijn.

A.1.6. Wat meer bepaald de te dezen gestelde vragen betreft, betoogt de Ministerraad dat voor zover een tegemoetkoming aan personen met een handicap, namelijk een niet op bijdragen berustende sociale prestatie, ten grondslag kan liggen aan een vermogensrecht in de zin van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met als gevolg dat artikel 14 van het Verdrag op een dergelijke prestatie van toepassing zou zijn, een op de nationaliteit gegrond verschil in behandeling verenigbaar zou zijn met het genoemde artikel 14 voor zover dat verschil door zeer sterke overwegingen kan worden verantwoord.

Rekening houdend met het feit dat de regeling van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap een speciale regeling van maatschappelijke dienstverlening vormt die wordt gefinancierd met overheidsgeld en niet met bijdragen, kon de wetgever de toekenning van de tegemoetkomingen afhankelijk maken van het bestaan van een voldoende band met België.

Het criterium ontleend aan de machtiging om zich in het Rijk te vestigen, die blijkt uit de inschrijving in het bevolkingsregister, zou relevant zijn ten opzichte van de doelstelling de maatschappelijke integratie van de personen die in België wonen te bevorderen.

A.1.7. De Ministerraad doet vervolgens verscheidene verschillen opmerken die hij essentieel acht tussen de situatie van de vreemdelingen die ertoe gemachtigd zijn zich in het Rijk te vestigen en die van de vreemdelingen die ertoe gemachtigd zijn er te verblijven, zelfs voor onbeperkte duur. De eerste categorie zou immers een sterker statuut hebben dan de tweede. Uit de voorwaarden die zij dienen te vervullen zou een sterke band met België worden afgeleid. Terwijl de eersten slechts door de Koning kunnen worden uitgezet na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen wanneer zij de openbare orde ernstig verstoren of 's lands veiligheid ernstig in gevaar brengen, waarbij het uitzettingsbesluit in de Ministerraad dient te worden overlegd, kunnen de vreemdelingen van de tweede categorie door de Minister worden uitgewezen wanneer zij de openbare orde verstoren, 's lands veiligheid in gevaar brengen of wanneer zij de voorwaarden van wettig verblijf niet in acht nemen.

Men zou niet ervan kunnen uitgaan dat de tweede categorie van vreemdelingen definitief in België is gevestigd aangezien zij nog steeds het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel.

De Ministerraad legt voorts de nadruk op het feit dat mocht men van mening zijn dat die twee categorieën van vreemdelingen voldoende analoge categorieën van personen vormen, er zeer sterke overwegingen bestaan die een verschil in behandeling kunnen verantwoorden.

De omstandigheid dat de vreemdelingen die ertoe gemachtigd zijn voor onbeperkte duur in België te verblijven, en bijgevolg in het vreemdelingenregister zijn ingeschreven, kunnen worden uitgesloten van het voordeel van tegemoetkomingen aan personen met een handicap, tast hun recht om een menswaardig leven te leiden niet aan, aangezien zij krachtens artikel 1 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW) steeds recht kunnen hebben op maatschappelijke dienstverlening.

De Ministerraad legt voorts de nadruk op het feit dat een machtiging om zich te vestigen slechts kan worden verleend indien de vreemdeling een verblijfsmachtiging voor onbeperkte duur heeft verkregen. Hij wordt dan ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het is pas wanneer hij ertoe wordt gemachtigd zich te vestigen dat hij wordt ingeschreven in het bevolkingsregister en dat hij aanspraak kan maken op het voordeel van de bepalingen van de in het geding zijnde wet. Er zou dus op administratief vlak duidelijk een onderscheid bestaan tussen beide categorieën van vreemdelingen dat berust op zeer sterke overwegingen die het mogelijk maken een verschillende regeling te verantwoorden.

A.1.8. De Ministerraad besluit met erop te wijzen dat het Hof de situatie van die twee categorieën van vreemdelingen duidelijk perfect zou hebben onderzocht en dat men niet geldig zou kunnen betogen dat het door een lacune is dat de vreemdelingen die een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur hebben verkregen niet zouden zijn vermeld in het koninklijk besluit tot uitvoering van de wet van 27 februari 1987.

A.1.9. De Ministerraad herinnert ten slotte eraan dat de beslissing om een sociale tegemoetkoming toe te kennen een opportuniteits- en bijgevolg beleidsbeslissing is waarvan de toetsing niet aan de rechtbanken toekomt. De eerste rechter zou zich dus in de wetgevende macht hebben gemengd en zou de grondwettelijke bepalingen inzake scheiding der machten hebben geschonden. Bovendien, hoewel het, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, aan de hoven en rechtbanken toekomt te weigeren het koninklijk besluit toe te passen, kunnen zij het daarentegen niet aanvullen. Het zou dus terecht zijn dat te dezen de vragen aan het Hof werden gesteld.

A.2.1. Volgens de geïntimeerden voor de verwijzende rechter dienen de aan het Hof gestelde vragen alle drie bevestigend te worden beantwoord. Te dezen zou ervan dienen te worden uitgegaan, overeenkomstig de beginselen afgeleid door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat de tegemoetkomingen aan personen met een handicap eigendom zijn in de zin van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol, hetgeen het mogelijk maakt te beoordelen of een onderscheid in de beschikking over die eigendom in overeenstemming is met artikel 14 van het Verdrag. Een onderscheid op grond van de nationaliteit zou slechts kunnen worden verantwoord door zeer sterke overwegingen.

A.2.2. Hoewel men ervan kan uitgaan dat een tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van één jaar een zeer sterke overweging vormt om van mening te zijn dat het om een precair verblijf gaat, zou hetzelfde niet kunnen gelden met betrekking tot een recht op onbeperkt verblijf in België, aangezien de vreemdeling die dat recht

verkrijgt ertoe geroepen is er als een Belg definitief of op zijn minst voor een significante duur te verblijven. Geen enkele zeer sterke overweging zou het derhalve mogelijk maken een verschil in behandeling te verantwoorden.

A.2.3. De omstandigheid dat de geïntimeerden voor de verwijzende rechter het voordeel van de maatschappelijke dienstverlening ten laste van een OCMW zouden kunnen genieten, zou evenmin een zeer sterke overweging vormen. Die dienstverlening zou bovendien niet kunnen worden beschouwd als identiek aan die welke door de Staat zou kunnen worden toegekend met toepassing van de wet van 27 februari 1987. De geïntimeerden voor de verwijzende rechter voegen eraan toe dat in elk van beide gevallen een argument van begrotingsbeleid niet als relevant zou kunnen worden beschouwd, aangezien de beide regelingen niet op bijdragen berusten en het in beide gevallen de financiën van de Belgische Staat zijn die in het spel zijn.

A.2.4. Het verschil dat zou bestaan tussen de beide categorieën van vreemdelingen waarvan te dezen sprake is, zou uiterst subtiel en hoofdzakelijk formeel zijn. Het zou in werkelijkheid hoofdzakelijk te maken hebben met de modaliteiten en de redenen waarom de in het geding zijnde vreemdeling uit het grondgebied kan worden uitgezet. Dat verschil zou niet een zeer sterke overweging kunnen vormen die een verschil in behandeling van de tenlasteneming van de behoeften inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie verantwoordt.

A.2.5. De geïntimeerden voor de verwijzende rechter zetten vervolgens hun persoonlijke situatie uiteen. Zij leggen de nadruk op de duur van het verblijf sinds hun aankomst in België, op het feit dat zij niet snel in het bevolkingsregister en in het vreemdelingenregister zijn kunnen worden ingeschreven wegens de trage procedures in het vreemdelingenrecht, waarvoor zij niet verantwoordelijk zijn, en ten slotte op het feit dat een terugkeer naar hun land van herkomst om medische redenen niet denkbaar zou zijn. Uit die elementen zou blijken dat de band met België duidelijk is en in de toekomst niet dreigt te worden gewijzigd.

A.2.6. Rekening houdend met het doel van de in de parlementaire voorbereiding beoogde tegemoetkomingen aan personen met een handicap, zou ervan dienen te worden uitgegaan dat door tegemoetkomingen alleen voor te behouden aan de in het bevolkingsregister ingeschreven vreemdelingen, het grondrecht van de in het vreemdelingenregister ingeschreven vreemdelingen om een menswaardig leven te leiden in het gedrang zou worden gebracht. Terwijl de regeling van de maatschappelijke dienstverlening de minimumbehoeften om te leven dekt van de personen zonder een handicap, dekt de regeling van de personen met een handicap de minimumbehoeften om te leven van de personen met een handicap.

Het zou ten onrechte zijn dat de Belgische Staat beweert dat om ertoe gemachtigd te worden zich in België te vestigen, de vreemdeling die ertoe gemachtigd is voor onbeperkte duur in België te verblijven aanvullende voorwaarden dient te vervullen waaruit een sterke band met België kan worden afgeleid. De enige voorwaarde die moet worden vervuld zou immers een verblijfsduur van vijf jaar zijn.

De verschillen in redenen die de uitzetting van de in het geding zijnde vreemdelingen zouden kunnen verantwoorden, zouden te dezen niet relevant zijn wanneer het verblijf van de vreemdeling aan geen enkele voorwaarde is onderworpen. De geïntimeerden voor de verwijzende rechter besluiten dat het Hof in zijn arrest van 12 december 2007 niet de situatie heeft onderzocht van de vreemdelingen die tot onbeperkt verblijf zijn toegelaten en die zich om medische redenen in de absolute onmogelijkheid bevinden om terug te keren.

A.3.1. Wat de toepasselijke wetgevingen betreft, antwoordt de Belgische Staat dat hoewel de partijen bij het Verdrag van New York een aantal rechten toekennen aan personen met een handicap, het aan hen toekomt passende maatregelen te nemen om de uitoefening van die rechten zonder discriminatie op grond van handicap te beschermen en te bevorderen. Zoals de Belgische Staat in zijn memorie heeft uiteengezet, zou het gaan om een intentieverklaring waarvan de toepassingsmodaliteiten niet zijn bepaald. Geen enkele bepaling van dat Verdrag zou rechtstreeks van toepassing zijn in het internationale recht. De Staten die zich hebben verbonden zouden over een ruime beoordelingsmarge beschikken die tot hun soevereine bevoegdheid behoort. De door de Staten aangegane verbintenissen kunnen echter afhankelijk zijn van de middelen waarover zij beschikken. De regeling van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap vormt een speciale regeling van maatschappelijke dienstverlening ten laste van de Staat. Het zou derhalve niet onredelijk zijn dat de wetgever de inspanningen en de bijzondere middelen die hij wil aanwenden voorbehoudt aan de personen van wie wordt verondersteld dat zij definitief of op zijn minst voor een significante duur in België zijn gevestigd.

A.3.2. Volgens de Ministerraad zou het, wat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreft, niet onzinnig zijn te betogen dat een tegemoetkoming aan personen met een handicap, namelijk

een niet-contributieve sociale prestatie, niet ten grondslag kan liggen aan een vermogensrecht in de zin van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, zodat artikel 14 van het Verdrag op een dergelijke prestatie niet van toepassing zou zijn. De Ministerraad onderscheidt een niet-contributieve sociale prestatie immers van een recht dat is verworven wegens bijdragen die werden gestort door de persoon die aanspraak maakt op het sociale voordeel.

A.3.3. De Ministerraad wenst dat het Hof bepaalt welke de zeer sterke overwegingen zijn die van toepassing kunnen zijn op een verschil in behandeling in de toekenning van sociale prestaties.

A.3.4. Ten slotte citeert de Ministerraad de recente rechtspraak van het Hof en, meer in het bijzonder, het arrest nr. 3/2012 van 11 januari 2012, dat de vroegere rechtspraak zou hebben bevestigd en waarin het Hof van mening zou zijn geweest dat de vreemdeling aan wie tegemoetkomingen voor gehandicapten worden ontzegd, in België maatschappelijke dienstverlening kan aanvragen waarbij met zijn handicap rekening wordt gehouden.

- B -

B.1.1. Aan het Hof worden door het Arbeidshof te Brussel drie prejudiciële vragen gesteld met betrekking tot artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, dat bepaalt :

« § 1. De tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 kunnen enkel toegekend worden aan een persoon die zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft en die :

1° Belg is;

2° onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie;

3° Marokkaan, Algerijn of Tunesiër is en die voldoet aan de voorwaarden van de Verordening (EEG) nr. 1408 van 14 juni 1971 van de Raad van de Europese gemeenschappen betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;

4° staatloos is en die onder de toepassing valt van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend in New York op 28 september 1954 en goedgekeurd door de wet van 12 mei 1960;

5° vluchteling is zoals bedoeld in artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

6° niet tot de in 1° tot 5° bepaalde categorieën behoort, maar die tot 21 jaar de verhoging van de kinderbijslag genoten heeft, bedoeld in artikel 47, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders of in artikel 20, § 2, van het koninklijk besluit van 8 april 1976 houdende regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen.

§ 2. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad [de]toepassing van deze wet, onder de door Hem gestelde voorwaarden, uitbreiden tot andere categorieën van personen dan deze beoogd in § 1 die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben.

§ 3. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, wat voor de toepassing van deze wet onder werkelijke verblijfplaats moet worden verstaan.

§ 4. Indien een persoon aan wie een tegemoetkoming bedoeld in artikel 1 werd toegekend niet meer voldoet aan de voorwaarden bedoeld in § 1 of § 2, dan wordt zijn recht op deze tegemoetkoming afgeschaft. Wanneer hij opnieuw voldoet aan deze voorwaarden, dan kan hij een nieuwe aanvraag indienen.

§ 5. De Koning kan de wijze bepalen waarop wordt toegezien op de naleving van dit artikel ».

B.1.2. Bij koninklijk besluit van 9 februari 2009 houdende wijziging van het koninklijk besluit van 17 juli 2006 tot uitvoering van artikel 4, § 2, van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, heeft de Koning de toepassing van de wet, vanaf 12 december 2007, uitgebreid tot de vreemdelingen die in het bevolkingsregister zijn ingeschreven. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 17 juli 2006 bepaalt thans :

« De tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen eveneens worden toegekend aan de personen die :

1° onderdaan zijn van IJsland, Liechtenstein, Noorwegen of Zwitserland, voldoen aan de voorwaarden van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en in België hun werkelijke verblijfplaats hebben, of

2° de echtgenoot, de wettelijk samenwonende, of een ander gezinslid zijn in de zin van de vernoemde Verordening nr. 1408/71 van 14 juni 1971 van een persoon zoals bedoeld in artikel 4, § 1, 1° tot 5° van de voornoemde wet van 27 februari 1987 of van een onderdaan van een Staat bedoeld in artikel 1, 1° van dit besluit, zelf geen onderdaan zijnde van deze Staten, en die in België hun werkelijke verblijfplaats hebben;

3° ingeschreven zijn als vreemdeling in het bevolkingsregister.

Men verstaat onder gezinslid van de onderdaan de minderjarige kinderen evenals de meerderjarige kinderen, de vader, de moeder, de schoonvader en de schoonmoeder die ten laste zijn van de onderdaan. De persoon die onder hetzelfde dak woont als de onderdaan en die wordt beschouwd als persoon ten laste van de onderdaan in de zin van de wet betreffende

de verplichte verzekering voor gezondheidszorgen en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 wordt beschouwd als zijnde ten laste van de onderdaan ».

B.2.1. Met de eerste vraag wordt het Hof ondervraagd over de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, alsook met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag, terwijl de tweede vraag de bestaanbaarheid beoogt van de in het geding zijnde bepaling met artikel 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en met artikel 28 van het Verdrag van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap.

In de eerste twee vragen wordt aangegeven dat de in het geding zijnde bepaling tot gevolg zou hebben de buitenlandse persoon met een handicap die tot onbeperkt verblijf in België is gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen valt die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten, enkel vanwege diens nationaliteit uit te sluiten van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, terwijl het gaat om een persoon die, om reden van zijn administratief statuut, op regelmatige wijze in België verblijft voor een significante en onbeperkte duur en terwijl zijn behoeften inzake bijstand, zelfredzaamheid en integratie vergelijkbaar zijn met die van de begunstigde personen.

B.2.2. De derde vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van de in het geding zijnde bepaling met alle voornoemde grondwets- en verdragsbepalingen in zoverre zij de buitenlandse persoon met een handicap die tot onbeperkt verblijf is gemachtigd maar onder geen enkele categorie van personen valt die tot het voordeel van de wet zijn toegelaten en die sinds verscheidene jaren in België leeft en zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om het grondgebied te verlaten, enkel vanwege diens nationaliteit uitsluit van het voordeel van de tegemoetkoming aan personen met een handicap, terwijl een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling kan inhouden.

B.3. In de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 3/2012 van 11 januari 2012, werd aan het Hof een vraag gesteld over het onderscheid dat in de in het geding zijnde bepaling wordt gemaakt tussen een vreemdeling die krachtens een machtiging om zich in het Koninkrijk te

vestigen in het bevolkingsregister is ingeschreven en een vreemdeling die krachtens een machtiging om in het Koninkrijk onbeperkt te verblijven in het vreemdelingenregister is ingeschreven.

Het Hof heeft voor recht gezegd dat de in het geding zijnde bepaling, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag, niet schendt om de volgende redenen :

« B.3.1. Artikel 4, § 1, van de wet van 27 februari 1987 somt de categorieën van personen op aan wie een tegemoetkoming voor gehandicapten kan worden toegekend, waartoe ook verschillende categorieën van vreemdelingen behoren. Artikel 4, § 2, machtigt de Koning ertoe om, onder bepaalde voorwaarden, het toepassingsgebied van de wet uit te breiden tot andere categorieën van personen. Het toepassingsgebied van de wet wordt aldus bepaald door, enerzijds, artikel 4, § 1, en door, anderzijds, artikel 4, § 2, van de wet van 27 februari 1987, in samenhang gelezen met de koninklijke besluiten uitgevaardigd op grond van die wetsbepaling.

B.3.2. Bij zijn arrest nr. 153/2007 van 12 december 2007 heeft het Hof geoordeeld dat artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 een discriminatie inhoudt, in zoverre het de vreemdeling die ingevolge een machtiging om zich in het Koninkrijk te vestigen in het bevolkingsregister is ingeschreven, uitsluit van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap. Die discriminatie werd ongedaan gemaakt door het koninklijk besluit van 17 juli 2006, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 9 februari 2009, op grond van de machtiging daartoe aan de Koning verleend.

Die vaststelling neemt niet weg dat het personele toepassingsgebied betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap in hoofdorde wordt bepaald in artikel 4, § 1, van de wet van 27 februari 1987, dat de verschillende categorieën van vreemdelingen vermeldt die aanspraak kunnen maken op de bedoelde tegemoetkoming. De verwijzende rechter kon derhalve terecht van oordeel zijn dat het in B.2.2 vermelde verschil in behandeling kan worden toegeschreven aan de in het geding zijnde wetsbepaling, doordat zij onder de categorieën van vreemdelingen die in artikel 4, § 1, worden opgesomd, niet de vreemdelingen vermeldt die zijn ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het Hof is derhalve bevoegd om de prejudiciële vraag te beantwoorden.

B.4. De vaststelling door het Hof, in het voormelde arrest nr. 153/2007, dat artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 een discriminatie inhield, in zoverre het de vreemdeling die in het bevolkingsregister is ingeschreven, uitsloot van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, werd gemotiveerd als volgt :

‘ B.7.1. Het voordeel van de in het geding zijnde tegemoetkomingen, dat oorspronkelijk bij artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 was beperkt tot de Belgen, de vluchtelingen, de staatlozen en de personen van onbepaalde nationaliteit, is bij de wet van 20 juli 1991 uitgebreid tot twee bijkomende categorieën van vreemdelingen, namelijk de “ personen die vallen onder de toepassing van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van

14 juni 1971 ” en de personen “ die tot 21 jaar genoten hebben van de verhoging van de kinderbijslag voorzien in artikel 47, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders ”. Bij de wet van 22 februari 1998 heeft de wetgever vervolgens het voordeel van de in het geding zijnde tegemoetkomingen uitgebreid tot de personen die een soortgelijke verhoging hebben genoten waarin de regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen voorziet. De programmawet (I) van 24 december 2002 heeft het mogelijk gemaakt in het toepassingsgebied van de wet alle Europese onderdanen op te nemen, alsook de Marokkanen, Algerijnen of Tunesiërs die voldoen aan de voormelde verordening (EEG) nr. 1408/71.

B.7.2. De geleidelijke uitbreiding van het personele toepassingsgebied van het stelsel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap werd vanuit een drievoudig perspectief doorgevoerd : voldoen aan de vereisten die voortvloeien uit de internationale verbintenissen van België; gelijke tred houden met het stelsel van het bestaansminimum en met dat van het gewaarborgd inkomen voor bejaarden; vermijden dat de handicap van kinderen van vreemdelingen, die wegens hun handicap verhoogde kinderbijslag hebben genoten, niet langer door de overheid in aanmerking wordt genomen.

B.8. Met zijn arrest *Koua Poirrez* t. Frankrijk van 30 september 2003 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich uitgesproken over de weigering van de Franse overheid om een tegemoetkoming voor gehandicapten toe te kennen omdat de aanvrager niet de Franse nationaliteit had, terwijl hij voldeed aan de andere wettelijke voorwaarden om daarop recht te hebben. Het heeft geoordeeld dat dat verschil in behandeling tussen een vreemdeling en de Franse onderdanen of de onderdanen van landen die een wederkerigheidsovereenkomst hebben gesloten, op geen enkele objectieve en redelijke verantwoording berustte (§ 49). Het heeft eraan herinnerd dat alleen “ zeer sterke overwegingen ” het ertoe kunnen brengen een uitsluitend op de nationaliteit berustend verschil in behandeling bestaanbaar te achten met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (§ 46).

B.9. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou het feit dat het land van herkomst van de verzoeker, Ivoorkust, geen wederkerigheidsovereenkomst met Frankrijk heeft gesloten, “ terwijl de verzoeker een invaliditeitskaart had verkregen, hij in Frankrijk verbleef, de adoptiezoon was van een Franse burger die in Frankrijk verbleef en werkte en, ten slotte, voorafgaandelijk het bestaansminimum had genoten, op zich de weigering van de in het geding zijnde tegemoetkoming niet kunnen verantwoorden ” (§ 39).

B.10. Met zijn arrest nr. 92/2004 heeft het Grondwettelijk Hof, toen het Arbitragehof, geoordeeld dat het verschil in behandeling dat in het nadeel van de vreemdelingen is ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 27 februari 1987, bepaling die in de onderhavige zaak in het geding is, niet kennelijk onverantwoord was en niet in strijd was met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag. Het heeft gepreciseerd dat de aan hem voorgelegde zaak een belangrijk verschil vertoonde met de zaak *Koua Poirrez*, daar de vreemdeling aan wie tegemoetkomingen worden geweigerd, in België in voorkomend geval aanspraak kan maken op maatschappelijke dienstverlening waarbij met zijn handicap rekening wordt gehouden. Het betrof in dat

geval een vreemdeling die ertoe gemachtigd was op het grondgebied van het Koninkrijk te verblijven - en niet er zich te vestigen - en die bijgevolg ingeschreven was in het vreemdelingenregister - en niet in het bevolkingsregister.

B.11. De eiseres voor de verwijzende rechter bevindt zich in een andere situatie dan die van de persoon die in de zaak nr. 92/2004 in het geding was.

Uit het verwijzingsvonnis blijkt immers dat de eiseres, die van Amerikaanse nationaliteit is, al 40 jaar in België leeft, dat zij na een eerste huwelijk de Belgische nationaliteit van 29 januari 1977 tot 23 juli 1983 heeft bezeten, dat haar twee kinderen, onder wie een minderjarig kind dat met haar samenleeft, Belg zijn, dat zij in 2005 voor haar twee kinderen kinderbijslag heeft ontvangen en dat zij ertoe gemachtigd is geweest zich in België te vestigen, zodat zij in het bevolkingsregister en niet in het vreemdelingenregister is ingeschreven.

B.12. De eiseres voor de verwijzende rechter heeft met België even sterke banden als die van de verzoeker Koua Poirrez met Frankrijk.

Er dient derhalve te worden nagegaan of er “ zeer sterke overwegingen ” bestaan die verantwoordt dat het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap wordt geweigerd aan de categorie van vreemdelingen die, zoals de eiseres voor de verwijzende rechter, ertoe gemachtigd zijn geweest zich in België te vestigen.

B.13. In de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 75/2003 heeft het Hof geoordeeld dat het niet discriminerend was het bestaansminimum, dat het voorwerp uitmaakte van de wet van 7 augustus 1974, voor te behouden aan de personen die de Belgische nationaliteit bezitten. Ten aanzien van de vreemdelingen die ertoe zijn gemachtigd zich in het Rijk te vestigen, heeft het vastgesteld dat de wetgever aan het bekritiseerde verschil in behandeling een einde had gemaakt met de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, die op grond van artikel 3, 3°, ervan, zowel op de Belgen als op de in het bevolkingsregister ingeschreven vreemdelingen van toepassing is. Het heeft geoordeeld dat het “ niet blijkt dat de wetgever die gelijke behandeling heeft verwezenlijkt binnen een kennelijk onredelijke termijn ” (B.11).

B.14.1. In de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 5/2004 was bij het Hof een beroep tot vernietiging ingesteld tegen met name dat artikel 3, 3°, van de wet van 26 mei 2002, in zoverre het derde streepje ervan het recht op maatschappelijke integratie beperkt tot de persoon die “ als vreemdeling is ingeschreven in het bevolkingsregister ”.

B.14.2. Het heeft in de eerste plaats de intentie van de wetgever onderzocht :

“ B.6.2. In de memorie van toelichting wordt in dat verband erop gewezen dat de wet ‘ een gelijke behandeling tussen de Belgen en de vreemdelingen ingeschreven in het bevolkingsregister ’ nastreeft. Er wordt gepreciseerd dat het ‘ voornamelijk [gaat om] de vreemdelingen die in de jaren 60 werden aangezocht om hier te werken en die ondertussen in België gevestigd zijn ’ en dat ‘ het potentieel van deze groep vreemdelingen moet worden aangeboord ’, teneinde ‘ een waar kansenbeleid [te ontwikkelen dat] het mogelijk [moet] maken de integratiedrempels te overwinnen ’ (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1603/001, p. 9) ”.

B.14.3. Vervolgens heeft het Hof de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen onderzocht die een onderscheid invoeren tussen de vreemdelingen die ertoe zijn gemachtigd zich in het Koninkrijk te vestigen en diegenen die ertoe zijn gemachtigd er voor een beperkte of onbeperkte tijd te verblijven (B.6.3, eerste en tweede alinea).

B.14.4. Het Hof heeft ten slotte, in de derde alinea van B.6.3 van zijn arrest, het bekritiseerde verschil in behandeling in de volgende bewoordingen verantwoord :

“ Het criterium ‘ gemachtigd te zijn tot vestiging in het Rijk ’, hetgeen blijkt uit de inschrijving in het bevolkingsregister, is relevant ten opzichte van het doel om de maatschappelijke integratie van de in België verblijvende personen te bevorderen. Het is immers niet onredelijk dat de wetgever de bijzondere inspanningen en middelen die hij wil aanwenden om die doelstelling te verwezenlijken, voorbehoudt aan personen die, wegens hun administratief statuut, verondersteld zijn definitief of op zijn minst voor een betekenisvolle duur in België gevestigd te zijn. Het betreft trouwens vreemdelingen wier verblijfstoestand in hoge mate gelijk is aan die van Belgen die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben ”.

B.14.5. Het sloot aldus aan bij de wil van de wetgever die in de parlementaire voorbereiding als volgt werd uitgedrukt :

“ Nieuw is de categorie van de vreemdelingen die ingeschreven is in het bevolkingsregister. Aangezien er geen feitelijke, noch juridische argumenten zijn die een andere behandeling dan de Belgen rechtvaardigen, worden ook zij toegelaten tot het recht op maatschappelijke integratie ” (*Parl. St.*, Kamer, 2001-2002, DOC 50-1603/001, p. 12).

B.15. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat, hoewel kan worden aangenomen dat een vreemdeling die ertoe is gemachtigd in België te verblijven, ofwel voor korte duur (hoofdstuk 2 van de vreemdelingenwet), ofwel voor een duur van meer dan drie maanden, en die bijgevolg is ingeschreven in het vreemdelingenregister (artikel 12 van dezelfde wet), geen voldoende sterke band met België vertoont om de tegemoetkomingen te genieten waarin de wet van 27 februari 1987 voorziet, er geen “ zeer sterke overwegingen ” bestaan die het mogelijk maken - en bijgevolg is het niet redelijkerwijze verantwoord - de vreemdeling die ertoe is gemachtigd zich in België te vestigen en bijgevolg in het bevolkingsregister is ingeschreven, en wegens zijn administratief statuut wordt geacht op definitieve wijze of op zijn minst voor een betekenisvolle duur in België te zijn gevestigd, van het voordeel van die tegemoetkomingen uit te sluiten ’.

B.5. Uit de motivering van het hierboven geciteerde arrest nr. 153/2007 blijkt dat artikel 4 van de wet van 27 februari 1987, in samenhang gelezen met het koninklijk besluit van 17 juli 2006, geen discriminatie inhoudt, in zoverre het toepassingsgebied van de wet niet werd uitgebreid tot de vreemdelingen die, ingevolge een toelating of een machtiging om in het Koninkrijk te verblijven voor een duur van meer dan drie maanden, in het vreemdelingenregister zijn ingeschreven, aangezien het administratief statuut van die personen aantoont dat zij een band met België hebben die de wetgever als minder sterk kon beschouwen dan die welke de personen die in het bevolkingsregister zijn ingeschreven, vertonen. De gevolgen van dat onderscheid zijn niet onevenredig, nu de vreemdeling aan wie de tegemoetkoming voor gehandicapten wordt geweigerd, in voorkomend geval aanspraak

kan maken op maatschappelijke dienstverlening waarbij met zijn handicap rekening wordt gehouden ».

B.4. Rekening houdend met het feit dat de eerste vraag die te dezen aan het Hof wordt gesteld, dezelfde draagwijdte heeft als die waarop het Hof heeft geantwoord in het voormelde arrest, dient zij om identieke redenen ontkennend te worden beantwoord.

B.5. De redenen die hebben geleid tot het arrest nr. 3/2012 verantwoordt eveneens dat ontkennend wordt geantwoord op de tweede en de derde prejudiciële vraag. Er wordt immers geen afbreuk gedaan aan het recht op menselijke waardigheid van de categorie van vreemdelingen die in de genoemde vragen worden beoogd, aangezien de betrokken vreemdelingen aanspraak kunnen maken op het voordeel van maatschappelijke dienstverlening waarbij met hun handicap rekening wordt gehouden.

B.6. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 191 ervan, met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat Verdrag.

- Dezelfde bepaling schendt niet artikel 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en met artikel 28 van het Verdrag van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 4 oktober 2012.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse